

#HWWW_B2HW

HWWW - Main event 01

Diagon Alley

Time line : 31 August 2008

Arzhel Junior Murray

Harry potter and the sorcerers stone, Illustration by Jim Kay.

สี ฟ้าของท้องฟ้าและแสงอาทิตย์ยามบ่ายคล้อยช่วยประโลมแต่งแต้มให้ตรอกไดเอกอนแห่งนี้ ครึกครื้นมากขึ้นเป็นโข เสียงพูดคุยของผู้คนที่ขวกไขว่ คลอเคล้าไปกับกระดิ่งจากบานประตู ที่ดังไม่ขาดสาย ความรู้สึกเก่าๆที่น่าคิดถึง ท่ามกลางผู้คนมากมายเหล่านั้น ยังมีเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ที่เปล่งประกายเจิดจรัสยิ่งกว่าใครๆ

ดวงตาสีฟ้าเขียวสะท้อนสู้กับแสงจากรอบทิศทาง มันดูเหมือนกับลูกแก้วใสแสนล้ำค่า กลุ่มผม สีส้มอมแดงที่ดูไม่เหมือนใคร กระตามผิวแก้มนวลอมชมพู พร้อมทั้งบุคลิกของเขาที่ดูดสายตาเสีย เหลือเกิน จากทั้งหมดนั้น มันทำให้เห็นได้ชัดเจนว่าเด็กหนุ่มคนนี้คงไม่ต่างอะไรจากระเบิดหรือกลุ่ม พลังงานบวกเดินได้เป็นแน่แท้

ในมือของเขาดือสายกระเป่าผ้าที่ติดเกี่ยวไปด้วยเข็มกลัดและพวงกุญแจมากมาย ทุกครั้งที่ เขาขยับตัวก็คงจะมีเสียงกริ่งกริ่งไล่ไปตามทาง ทั้งร่องรอยการมาเยือนของเด็กหนุ่มไปทุกที่ เออร์เซลยิ้มแป้น ท่าทางของเขาดูจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ แม้ว่าจะมาตัวคนเดียว...หรือเปล่าล่ะ?

ฝีเท้าของเขาย่างตรงเข้าไปในร้านอันนี้ตุ้กส์ แม้ในมือตอนนี้จะไม่มีของที่จำเป็นอยู่เลยซัก อย่าง แต่ใครกันเล่าที่จะเป็นคนตัดสินใจอะไรจำเป็น ถ้าไม่ใช่ตัวเออร์เซลเอง ฉะนั้นในตอนนี้นี่สิ่งที่ จำเป็นสำหรับเขาคงมีแต่เพียงของหวานเท่านั้น

เออร์เซลไม่รอช้า เขาเดินไปที่ชั้นวางขนมหวานชั้นโปรด ที่มีลูกอมเรียงรายมากมาย เขาใช้เวลาคิดไม่นานนัก ก่อนเอื้อมมือไปหยิบโหลลูกอมที่โดดเด่นที่สุดลงมา เขามองไปที่ฉลากสีสดที่เขียนเอาไว้ที่โหลแก้วก่อนที่จะอมยิ้มนั่งอยู่กับตัวเองเงียบๆ

ปลายเท้าเตรียมที่จะหันไปหาเคาท์เตอร์คิดเงิน ทันใดนั้นเสียงที่คุ้นเคยก็ดังขึ้น เออร์เซลราวกับหลุดออกมาจากความคิดของตัวเอง แว่แก้วใสสว่างขึ้นเหมือนดาวที่เจิดจรัส แล้วกระโจนใส่แทบจะในทันที

โครม !!

“แอนทาเรส !!!!” เสียงนั้นดังจนทำเอาคนอื่นๆหันมามองตามๆกัน ทว่าเจ้าตัวกลับไม่ได้สำนึกหรือรู้สึกอะไรเลยแม้แต่นิด อ้อมแขนของเขากอดร่างอีกฝ่ายไว้ แถมยังจุ่มหน้าจนชนหัวไหล่เข้าไปซ้ำมา

ส่วนเจ้าของกลุ่มผมสีดำที่เพิ่งมาใหม่ก็ขมวดคิ้ว ทำทางเคร่งขรึมฉายออกมา แต่มันก็เป็นเพียงแค่เสี้ยวหนึ่งเท่านั้น เพียงครู่เดียวรอยยิ้มมุมปากก็คืบคลานออกมา มือของแอนทาเรสยกขึ้นรับกอดไว้เช่นกัน แต่ท่าทางของเขานิ่งสงบกว่าเออร์เซลเป็นเท่าตัว ก่อนเสียงนึ้มจะเอื้อนเอ่ย

“เสียงดังเกินไปแล้ว”

“..แล้วโกรธฉันไหม?” เออร์เซลถามเสียงออด แล้วจึงคลายกอดออกมาช้าๆ มือของเขายังกุมลำแขนเบาๆ และท่าทางจะไม่อยากถอยปล่อยออกไปด้วย แอนทาเรสยกมือขึ้นป้องปากหัวเราะในคอแผ่วเบา เขาสายหัว

“ก็อาจจะนิดหน่อยครับ”

“แต่ก็คงจะหาย ถ้าได้ลูกอมสักเม็ด”

เออร์เซลยิ้มแป้นจนเกือบแค้นขึ้นสี เขาพยักหน้าแล้วละตัวเดินออกไปจ่ายเงินอย่างรวดเร็ว ความใสซื่อหุนหันพลันแล่นของเออร์เซลยังคงอยู่ แม้เวลาจะผ่านไปหลายปีแล้วก็ตาม ในสายตาของคนที่เคยเฝ้าดูคนคนนี้สุดหัวใจ อย่างเดียวที่ต่างออกไปก็คงเป็นแค่เพียงส่วนสูงที่เท่านั้นละมั้ง

ทั้งสองค่อยๆเดินผ่านบานประตูออกมา เสียงกระดิ่งประตูยังดังไล่หลัง เสียงที่เออร์เซลเชื่อมั่นเป็นเสียงของความสุข เปรียบเสมือนการอวยพรให้ทางที่เขาจะไปมีแต่เรื่องดีๆ ฝ่ามือนั้นค่อยๆเปิดฝาโหลแก้วออก กลิ่นหวานอมเปรี้ยวจากลูกอมหลากสีนั้นฉุนออกแทบจะในทันที เขากลืนน้ำลาย ส่วนอีกคนก็มองนิ่งๆ แว่ต่ายยังจับจ้องไม่วางไปไหน

ห่อกระดาษไขถูกแกะออกอย่างเชื่องช้า ปรากฏลูกอมสีเขียวในมือ เออร์เซลค่อยๆยื่นมันมาไว้ที่ปากของแอนทาเรส สายตาสบหนึ่งไม่ยอมละ ริมฝีปากเผยออกเล็กน้อย ส่งเสียง อ่า...เบาๆ

แล้วจะให้เขาทำอย่างไรได้?

แอนทาเรสค่อยๆยื่นใบหน้าไปแล้วรับเอาลูกอมสี่สदनนั้นมาทาน รสเปรี้ยวตึ้นแทบจะในทันที มันเป็นรสแอปเปิ้ลเขียว เดาะจากกลิ่นได้ไม่ยาก

“เป็นไง? หายโกรธรียัง” เออร์เซลเอ่ยถาม หยิบเอาลูกอมอีกห่อมาแกะ ทานส่วนของตนเอง รสหวานแผ่ซ่านไปในโพรงปาก รอยยิ้มคลี่ด้วยความสุข ช่างสดใสเหมือนกับละอองของฤดูร้อน

“หายแล้วครับ”

“งั้นฉันขอกอดอีกได้หรือยัง?”

เออร์เซลถามหน้าซื่อ กระพุ้งแก้มนูนออกเป็นทรงกลม เขาถามทั้งที่ยังวางลิ้นในปากตัวเองได้ ไม่ถนัดด้วยซ้ำ เสียงอู้อี้ชวนให้ขบขันนั้นเรียกรอยยิ้มได้ไม่ยากเลย แอนทาเรสมองไปที่รอบข้าง แสงอาทิตย์เริ่มคล้อยลงแล้ว

“..ไว้เราซื้อของที่จำเป็นเสร็จ”

“จริงหรือ! สัญญาอะ?”

ว่าแล้วก็จับข้อมือของแอนทาเรสมากุมไว้ กอดไว้ชิดตัว ดูเหมือนเขาจะไม่ได้สนใจฟังให้จบ และแอนทาเรสก็เข้าใจดี ทั้งสองคนเกี่ยวก้อยผูกสัญญา เออร์เซลหัวเราะอีกครั้ง พวกเขาค่อยๆเดินออกไป

แว่วเสียงกระดิ่งจากกระเป่าใบเล็กนั้นก้องสะท้อนไปทั่วตรอกไคแอกอง ทั้งเรื่องราวความทรงจำไว้ในสถานที่แห่งนี้อีกครั้ง

ความทรงจำที่งดงามราวกับฝัน สิ่งที่ยังทำให้คิดถึงที่นี่ซ้ำๆทุกครั้งที่หลับตา

.

และมันก็คงจะดำเนินไปเช่นนั้นต่อไป..

END